

*A stalo sa, keď išli, že mu povedal ktosi na ceste: Pane, pôjdem za tebou, kamkoľvek pôjdeš.*

*A Ježiš mu riekol: Líšky majú svoje skrýše, i nebeskí vtáci majú svoje hniezda; ale Syn človeka nemá, kde by hlavu sklonil. A inému riekol: Pod' za mnou! Ale on povedal: Pane, dovoľ mi, aby som prv odišiel a pochoval svojho otca. Ale Ježiš mu povedal: Nechaj mŕtvych pochovať svojich mŕtvych, ale ty odíď a rozhlasuj kráľovstvo Božie! A povedal aj iný: Pôjdem za tebou, Pane, ale mi dovoľ prv rozlúčiť sa s tými, ktorí patria k môjmu domu. Ale Ježiš mu povedal: Nikto položivší svoju ruku na pluh a pozerajúci sa naspäť nie je súci do kráľovstva Božieho.*

Lukáš 9:57-62

V tejto časti príbehu evanjelia bol Ježiš na ceste do Jeruzalema so svojimi učeníkmi. Kým sa prechádzali, stretli troch ľudí, ktorých by sme mohli opísať ako potenciálnych nasledovníkov Ježiša. V predchádzajúcom zamyslení (str....) sme uvažovali o prvom z týchto mužov. Spontánne a s nadšením sa dobrovoľne prihlásil, že bude nasledovať Pána, kamkoľvek pôjde, no Ježiš ho upozornil, že nasledovanie bude plné útrap a ťažkostí. Bol im ochotný čeliť?

Dnes budeme uvažovať o tých ďalších dvoch mužoch, ktorí boli možnými nasledovníkmi Pána. Pozrime sa na prvého z nich, aby sme videli, čo sa stalo. Čítame, že tentoraz to bol Ježiš, kto sa prihovoral mužovi ako prvý, hovoriac mu, aby ho nasledoval. Teraz si všimnime, ako ten reagoval na Pánov príkaz. Muž neignoroval Ježišove slová, ani nepovedal nie. Z nášho textu Písma sa zdá, že bol ochotný nasledovať Majstra, no zároveň povedal, že mu v tom niečo bráni, aby tak urobil hneď. Zdá sa, že jeho otec zomrel len nedávno a ešte nebol pochovaný. Požiadal teda o to, čo by sa na prvý pohľad mohlo zdať ako veľmi rozumná žiadosť. Povedal: „Pane, dovoľ mi, aby som prv odišiel a pochoval svojho otca.“ (Lukáš 9:59) Čo by mohlo byť prirodzenejšie než chcieť pochovať si vlastného otca? Pán by určite povedal: „Áno, to je v poriadku, ale hneď, ako dokončíš, čo je potrebné, príď a nasleduj ma.“ Ale čo čítame v Písme ďalej? Opäť tu vidíme Spasiteľove slová: „Nechaj mŕtvych pochovávať svojich mŕtvych, ale ty odíď a rozhlasuj kráľovstvo Božie!“ (Lukáš 9:60) Ak by ktokoľvek takto hovoril, priklonili by sme sa k tvrdeniu, že ten človek je necitlivý, alebo dokonca bezcitný. No rozprávame tu o Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorý nikdy neurobil ani nepovedal nič zlé, takže musel mať veľmi dobrý dôvod, prečo sa s ním takto rozprával. Samozrejme, Pán Ježiš pozná srdce každého človeka, a tak mohol presne vedieť, čo si tento muž myslel.

Čo mal Ježiš presne na mysli, keď povedal: „Nechaj mŕtvych pochovávať svojich mŕtvych“? Čo tým myslel, je, že tí, ktorí sú duchovne mŕtvi, sa môžu zapodievať pochovávaním tých, ktorí sú mŕtvi fyzicky. Z týchto slov môžeme vyvodiť záver, že príbuzní muža neboli skutoční veriaci a nemali záujem o duchovné veci – boli teda duchovne mŕtvi. Úloha pochovať mŕtveho muža mohla byť pokojne ponechaná v ich rukách. No Ježiš chcel použiť tohto možného nasledovníka na väčšie veci. Pán chcel, aby sa zapojil do evanjelizácie, ohlasujúc Božie kráľovstvo. Len skutoční veriaci, niekto, kto má v sebe duchovný život, sa mohol podujat na takú dôležitú a naliehavú úlohu. Takže z nejakého nám neznámeho dôvodu Pán Ježiš nedovolil tomuto mužovi vykonať to, čo by za normálnych okolností bolo prirodzenou činnosťou, ba priam synovskou povinnosťou, teda pochovať si vlastného otca.

Druhý muž z našej pasáže očividne spadá do podobnej kategórie ako prvý muž v zmysle, že tiež bol ochotný nasledovať Pána Ježiša, no bolo tu niečo, čo chcel vykonať ako prvé. Opäť pôsobí jeho požiadavka úplne normálne a prirodzene. Jednoducho sa chcel vrátiť a rozlúčiť so svojou rodinou skôr, než sa pripojí k Pánovi Ježišovi a ostatným učeníkom. Určite na tom

nebolo nič zlé, však? Pravdepodobne by to ani nemuselo dlho trvať. No Pán Ježiš to opäť nedovolil. Odpovedal takto: „Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nehodí sa pre kráľovstvo Božie.“ (Lukáš 9:62)

Čo tým Ježiš myslel? Nuž, keď človek orie pole, napríklad s volom, je nevyhnutné, aby pozeral stále dopredu, aby tak orol rovnú brázdou. Oráč, ktorý sa obzerá späť, spôsobí len chaos. Opäť je jasné, že Pán veľmi dobre poznal srdce tohto muža. Vedel, že ak sa vráti domov, aby sa rozlúčil, scéna, ktorá ho stretne doma, bude mať na neho taký emocionálny vplyv, že nikdy nebude schopný primerane slúžiť Pánovi. Nebol by schopný slúžiť Pánovi celým srdcom, pretože časť svojho srdca a záujmu by nechal doma pri svojej rodine. Jeho myseľ by sa možno znovu a znovu vracala k tej emotívnej rozlúčke a on by bol roztržitý, a teda neschopný účinne slúžiť Pánovi. Ježiš mu povedal, aby sa tomu vyhol, lebo sa potrebuje úplne oddeliť od svojich milovaných – a v tomto jeho konkrétnom prípade to znamenalo ani sa nevrátiť, aby sa s nimi rozlúčil.

Takže jeden z tých dvoch mužov ho mal nasledovať a už sa nevrátiť domov, aby pochoval svojho otca, ten druhý ho mal nasledovať bez toho, aby sa rozlúčil so svojou rodinou. Nie je nám objasnené, prečo k nim Ježiš prehovoril takýmto spôsobom a nesmieme si myslieť, že toto sú pokyny, ktoré musia do bodky nasledovať všetci nasledovníci Pána Ježiša. Avšak všetky pasáže Písma sú inšpirované Bohom a boli začlenené do jeho Písma z určitého dôvodu. Inými slovami, z tejto pasáže sa môžeme poučiť aj my. Celú túto sériu som nazval „Nasledovanie Ježiša“. Čo však znamená nasledovanie Ježiša v skutočnosti? Znamená to úplne sa mu zaviazat', teda odovzdať. Obaja muži z našej pasáže povedali: „Áno, som ochotný ťa nasledovať, no je tu niečo, čo musím urobiť najprv.“ Ježiš vedel, že obaja muži mali rozdvojené srdce, že ich oddanosť voči nemu bola len čiastočná, nie úplná.

Teraz mi dovoľte uplatniť tento princíp na vás, čitateľov. Dovoľte mi rovno povedať, že to, o čom Ježiš hovoril, nemá nič alebo len veľmi málo spoločné s chodením do kostola, nech by to bol ktorýkoľvek kostol. Môžete sa zúčastňovať na bohoslužbách hoci aj každý deň svojho života a robiť to s úprimnosťou a oddanosťou bez toho, aby ste niekedy boli skutočnými nasledovníkmi Pána Ježiša Krista. Nemám nič proti cirkvám, ak verne a pravdivo učia Sväté písmo samotné, bez pridávania ľudskej tradície. Na druhej strane, každého by som vždy povzbudzoval, aby navštevoval miesto uctievania, kde sa vyučuje a vysvetľuje Božie slovo a kde je Pán Ježiš uznávaný ako jediný Prostredník medzi Bohom a človekom. Skutočne nasledovať Ježiša však človek začne až vtedy, keď celý svoj život odovzdá Spasiteľovi.

Dvanásť apoštolov bolo povolaných na zvláštne, jedinečné úlohy, avšak ich povolanie predstavuje obraz toho, čo znamená stať sa kresťanom, čo znamená byť skutočným, pravým veriacim, skutočným nasledovníkom Krista. Opustili všetko, aby ho nasledovali. V prípade Šimona a Ondreja to v skutočnosti znamenalo opustiť otca a sluhov na rybárskej lodi a ísť za Spasiteľom. V istom zmysle Pán od nás nevyžaduje nič menej. Pravdepodobne nebudete musieť opustiť domov, ale Pán žiada, aby bol On vo vašom živote najvyššou prioritou. Je Ježiš nepopierateľný Spasiteľ, Majster a Vodca vášho života?